

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal de Justicia de Galicia (Hispaania) 17. jaanuaril 2018 –
Cobra Servicios Auxiliares, S.A. versus José Ramón Fiuza Asorey ja Incatema, S.L.**

(Kohtuasi C-30/18)

(2018/C 142/33)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de Justicia de Galicia

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Vastustajad: José Ramón Fiuza Asorey ja Incatema, S.L.

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 1999/70⁽¹⁾ lisas esitatud tähtjalist tööd käsitleva raamkokkuleppe klauslit 4 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb samadel faktilistel asjaoludel (tööandja ja kolmandast isikust ettevõtja vahelise töövõtulepingu lõpetamine selle kolmanda isiku soovil) tähtjalise ehitustöö- või teenuslepingu ülesütlemise korral, mille määrab nimetatud töövõtulepingu kestus, ette väiksema hüvitise kui võrreldavate töötajate tähtajatu töölepingu ülesütlemise korral kollektiivse koondamise tõttu ettevõtlusega seotud tootmispõhjustel, mis on tingitud nimetatud töövõtulepingu lõpetamisest?
2. Kui vastus on jaatav, kas siis tuleb seda tõlgendada nii, et lepingu sama faktilise asjaolu tõttu, kuid erineval õiguslikul alusel ülesütlemise korral hüvitise maksmisel tähtjalise lepinguga töötajate ja võrreldavate alaliste töötajate ebavõrdne kohtlemine kujutab endast diskrimineerimist, mis on harta artikliga 21 keelatud, kuna see on vastuolus harta artiklites 20 ja 21 sätestatud võrdse kohtlemise ja diskrimineerimiskeelu põhimõtetega, mis moodustavad osa liidu õiguse üldpõhimõtetest?

⁽¹⁾ Nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiiv 1999/70/EÜ, milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtjalise töö kohta (EÜT L 175, lk 43; ELT eriväljaanne 05/03, lk 368).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale di Bari (Itaalia) 19. jaanuaril 2018 – kriminaalasi
Massimo Gambino ja Shpetim Hyka süüdistuses**

(Kohtuasi C-38/18)

(2018/C 142/34)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale di Bari

Süüdistatavad

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Eelotsuse küsimus

Kas direktiivi 2012/29/EL⁽¹⁾ artikleid 16 ja 18 ning artikli 20 punkti b tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus see, kui kannatanu tuleb muutunud kohtukoosseisus uuesti ära kuulata, kui üks menetlusosalistest ei anna vastavalt kriminaalmenetluse seadustiku artikli 511 lõikele 2 ja artikli 525 lõikele 2 (nagu neid sätteid on katsatsioonikohtu praktikas järjepidevalt tõlgendatud) nõusolekut lugeda nende ütluste protokolle, mille sama kannatanu on andnud juba varem samas menetluses, kuid teisele kohtukoosseisule, ja mille puhul oli tagatud võistlevuse põhimõtte järgimine?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta direktiiv 2012/29/EL, millega kehtestatakse kuriteoohvrite õiguste ning neile pakutava toe ja kaitse miinimumnõuded ning asendatakse nõukogu raamotsus 2001/220/JSK (ELT L 315, lk 57).

Euroopa Komisjoni 22. jaanuaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda laiendatud koosseisus) 10. novembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-180/15: Icap plc jt versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley, B. Mongin)

Teised menetlusosalised: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada edasi kaevatud kohtuotsus (punktid 281–299 ja resolutsioon) osas, milles tühistatakse vaidlusaluse otsuse artiklis 2 määratud trahvid;
- lükata tagasi Icap'i poolt Üldkohtule esitatud viies ja kuues väide, mis puudutavad trahve, ning määrata Euroopa Kohtu täielikku pädevust teostades Icap'ile sobivad trahvid;
- mõista Icap'ilt välja käesoleva menetlusega seotud kõik kohtukulud ja muuta edasi kaevatud esimese astme kohtuotsust kohtukulude jaotust puudutavas osas sõltuvalt apellatsioonimenetluses tehtavast lahendist.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon põhjendab oma apellatsioonkaebust järgmise väitega:

Komisjon on seisukohal, et kohtuotsuses, mille Üldkohus tegi kohtuasjas T-180/15: Icap plc jt vs. komisjon, EU:T:2017:795, kohaldas ta väärt Euroopa Kohtu praktikast seoses põhjendusega, mis tuleb trahvide määramisel esitada. Üldkohtu otsus kaldub kõrvale kohtuasjas C-194/14 P: AC Treuhand vs. komisjon, EU:C:2015:717, tehtud väga olulise lahendi punktidest 66–68 ja kohustab komisjoni esitama üksikasjalikuma põhjenduse meetodi kohta, mida ta kasutab ELTL artikli 101 rikkumiste eest trahvi määramisel, eriti kui ta kohaldab trahvide arvutamise suuniste punkti 37. Komisjoni apellatsioonkaebuses palutakse, et kõrvaldataks Üldkohtupoolsed õigusnormi rikkumised, mis juhul, kui nendega nõustutakse, mõjuksid väga negatiivselt komisjoni võimele määrata sobivad trahvid, mis oleksid piisavalt hoiatavad. Selle eesmärgi saavutamiseks on väga oluline õige arusaam põhjendamiskohustusest, mis vastab kohtupraktikas välja kujundatud nõuetele, mida meenutati kohtuasjas C-194/14 P: AC Treuhand punktis 68. Seevastu rangem trahvide põhjendamise nõue, mis hõlmaks komisjonisisesid nõupidamisi ja arvutusi vahefaasides, mõjutaks komisjoni kaalutlusruumi trahvide määramisel, sealhulgas juhul, kui ta kohaldab trahvide arvutamise suuniste punkti 37. Selle punkti eesmärk on just võimaldada komisjonil trahvide arvutamise suunistest kõrvale kalduda ebatüüpilistes asjades, milleks on trahvi määramine rikkumise hõlbustajale. Nagu liidu kohtud on ka tunnustanud, peab komisjonile jääma alles tema hindamisõigus ja kaalutlusruum sobivate trahvide määramisel.